

— А бе, тукъ е станувалъ цигански катунъ: ето, въ тоя кжсъ сгурия има дървени вжглища.

Петъръ не знае, че каменитѣ вжглища сж влѣзли въ употреба кжсно. Нѣкога и въ рударството се е боравило съ дървено гориво.

Вървимъ къмъ „Ямитѣ“, презъ „Енювския мостъ“ (построенъ, кой знае защо, отъ Енювци тамъ, кждето се събиратъ тритѣ Върбовченски долове). Мостътъ е на изтокъ отъ селото. Минаваме го и извиваме право на югъ. На срѣща ни е лесиста ласчина, къмъ която води коларски пжтъ. Ласчината е надъ „Ионкина бара“. Мѣстото е само на единъ клм. отъ селото. Срѣщатъ се вече кжсове еруптивни камъни. Петъръ ги чупи: лупата открива метални петна, навѣрно, разновидностъ отъ желѣзна руда. Коларскиятъ пжтъ се вбива въ пластове златисти лески, каквито има и въ дола „Смърданъ“. „Ямитѣ“ сж току до тѣзи лески, надѣсно въ гората. Тѣ сж две и едвамъ личи очертанието имъ: очевидно е, че сж отдавнашна работа. Това ще сж шахти за търсене на ценна руда, може би.

По коларския пжтъ, срѣдъ златиститѣ лески, намираме кжсъ кърмѣзно червенъ и кремъчно якъ камъкъ, по който блещатъ метални жили. Петъръ успѣва да разстроши камъка. Металнитѣ жили сж само въ предварителни цепнатини изъ него. А това е характерна особеностъ на каситерита — единствената руда, отъ която се добива калаятъ. При това тѣзи жили по червения камъкъ мазнятъ